

cordem les seves actuacions, sobretot quan en alguna *ranchera* llançava enlaire la trompeta i després la recuperava per tal de finalitzar el seu solo. Afable, carregat de bonhomia i hedonisme, i també de rigor, en Joan ens recordava sempre que darrere els lluentons de les orquestres hi havia la quotidianitat dels músics. Es va retirar, deia, però mai no es retirava, encara que aquesta frase us pugui semblar estranya.

Un que torna | Coincidint amb la publicació de la novel·la *Las leyes de la frontera*, de Javier Cercas, sobre el regnat dels *quinquis* a la nostra memòria popular, ha reaparegut *Miguelín*, tot un mite a l'Empordanet poc il·luminat de finals dels setanta. Era un Empordanet amb drogues gens glamuroses i carreteres estretes, on Miguelín i la seva fal·lera precoç per conduir cotxes sense estrenar el menava cegament a assaltar concessionàries i endur-se'n els cotxes més potents per travessar les nostres carreteres a la velocitat de la llum. À *bout de souffle*, si al final del viatge l'esperés la Jean Seberg. Però no. Els nostres mites d'aleshores eren més *cutres* i casolans. És cert que Miguelín era incansable i tenia un bon gust per als automòbils —dins de les seves possibilitats i la dels nostres concessionaris del moment—, però amb tota seguretat no era un producte de la *nouvelle vague* sinó més aviat de José Antonio de la Loma. Quan un cotxe nou t'avançava a velocitat sideral mentre anaves, per exemple, camí de

L'Enciam, a l'Estartit, a escoltar un grup de música *heavy*, ja donaves per suposat que era el Miguelín acomplint amb el seu disseny inabastable de conquerir cotxes a cops de pedal. A fons, el pedal; fet a miques, l'aparador de la concessionària. Sempre espectacular, s'explicava que fins i tot havia robat un autobús de la SARFA i que, en una persecució digna de l'Steve McQueen dirigit per Peter Yates, les dificultats de la policia per empaïtar-lo van ser magnes i dificultoses. Ara les notícies sobre Miguelín han tornat, amb el mateix relat de sempre: pedrada, cotxe i pedal a fons. Però ni ell ni les èpoques són les mateixes. Per molt que en Cercas ens fascini recordant-les.

LA GARROTXA

joan sala

Reconeixement a la feina ben feta |

La Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya ha distingit dues empreses comarcals: la Cooperativa La Fageda i la de la Vall d'en Bas. El premi per commemorar l'Any Internacional de les Cooperatives ha estat per a la SAT de la Vall d'en Bas, que ha creat la xarxa d'agrobotigues Verntallat, on es donen tota mena de detalls als clients sobre els productes de carn fresca i elaborats que s'hi venen. Es reconeix l'esforç que l'entitat ha fet per al desenvolupament rural, així com

l'emprenedoria i innovació. El premi a la Responsabilitat Social i Empresarial ha estat per a la Cooperativa de la Fageda, ja que, a més de la inserció laboral d'un important col·lectiu de persones amb discapacitat mental, ha tingut la valentia de saber convertir l'antic viver de reforestació, ara en profunda crisi, en una horta de fruites i verdures, que dóna melmelades i verdures de proximitat i qualitat, i que ha rebut tot el suport i reconeixement de la Fundació Alícia, probablement el centre de més prestigi del país en la recerca aplicada a la gastronomia.

Està en perill la integritat de la zona?

| S'ha demanat permís a la Generalitat per investigar i explorar els jaciments d'hidrocarburs existents en el subsòl de «sobirania del Regne d'Espanya». Estarien afectats, pel que sembla, diversos municipis entre la Garrotxa i Osona —com la Vall d'en Bas i Riudaura per la part gironina—, així com d'altres comarques del Principat. Serien unes intervencions de gran impacte ambiental, ja que es van fent perforacions amb tècniques agressives, que malmeten el territori tant superficialment —amb l'obertura de vies d'accés per a maquinària i camionatge pesants— com en el subsòl, ja que utilitzen la tècnica de la fracturació hidràulica, coneguda com a *fracking*, amb matèries químiques que contaminen fàcilment la reserva d'aigua de la capa freàtica. La notícia ha

>> *La Garrotxa, com el Ripollès i l'Osona, pendents del fracking.*

despertat una gran preocupació en la zona, com és ben lògic, molt sensible a aquest tipus de recerca d'hidrocarburs que ja s'havia patit en el passat en el poble de Riudaura. L'Associació de Naturalistes de Girona ha presentat al·legacions ja que sembla que, a més de tot el que s'ha dit, la documentació lliurada està mancada dels requisits bàsics d'impacte ambiental que marca la llei. Així mateix, el Consell Comarcal de la Garrotxa i els ajuntaments afectats es mouen per impedir aquesta salvatjada, tot i que no es descarta haver de recórrer a la mobilització popular per frenar aquesta nova agressió al territori, com ja s'apuntava des d'un setmanari comarcal.

La Fira de l'Intercanvi de Mieres |

La població de Mieres fa vint-i-set anys que ha desenvolupat unes fires de l'intercanvi que tenen molta participació. El seu principal objectiu és el de compartir i intercanviar tot tipus de productes, sense donar cap protagonisme als diners. Per obtenir un objecte cal saber posar-se d'acord per intercanviar el que es desitja, i donar el que vol l'altre, sense compravenda. No hi ha dubte que és una altra manera de consumir, molt diferent de la que estem acostumats. Un dels actes tradicionals de la fira és la «sopa de pedres», que se serveix durant el dia. Es fa amb la col·laboració desinteressada de tothom —la gent hi aporta els ingredients— i es reparteix gratuïtament entre el públic.

EL GIRONÈS *dani vivern*

Un Notting Hill a Girona | El Consistori gironí ha expressat la intenció de tornar al barri de Sant Narcís aquella esplendor que va conèixer ara fa 60 anys, quan se'n va posar la primera pedra. Cal reconèixer-ho: ara mateix no és allò que havia estat fa 30 o 40 anys enrere, en què passejar-hi era com canviar de país (ara més aviat són els seus habitants els que han canviat de país). Llavors era com sortir de la grisor atàvica del centre de Girona per anar a una espècie de barri britànic amb llum mediterrània. Fins i tot els carrers, les avingudes, les travessies i les places recordaven el preciosisme urbanístic dels britànics, amb els seus *lanes, roads, streets, places, squares* i *alleys*, tot amb un toc de verd arbustiú en perfecte equilibri amb els blancs impol·luts de tanques, parets i arcs. El projecte d'embelliment, previst per a aquest any, seria tot un homenatge a l'arquitecte Ignasi Bosch Reigt (1910-1985), i una merescuda compensació als soferts veïns, que entre obres del TAV i entre decisions inoportunes d'alguns mandataris, ha vist minvats bona part dels elements que feien del seu barri un exemple d'urbanisme net, racional, equilibrat i a escala humana. Molts recordem els arbustos que

perfilaven bona part de les voreres de l'avinguda Sant Narcís des dels seus inicis, i que van desaparèixer fa uns quants anys per no se sap encara quina vel·leïtat municipal mai justificada. Seria bo veure'ls altre cop al seu lloc. Tot i la crisi, els humils arbustos no menjarien gaire pa

Futur fosc tirant a groc | Però no ens enganyéssim pas. La sortida del 2012 ha estat dura, i la comarca es prepara per veure d'altres dureses potser encara pitjors en aquest 2013. Diuen que els taxis gironins són dels més cars de l'Estat. Si només fos això... Les negociacions amb Ryanair —com sempre, marcades per exigències empresarials i per ingerències des de centres de decisió més meridionals— haurien de portar-nos —diuen— més vols dels països de l'Est, i especialment de l'àrea d'influència de Sant Petersburg. Esperem-ho. També hem d'esperar que es calmin les aigües polítiques locals, darrerament força sacsejades per les ressaques pre- i postelectorals, i veure si podrem encarar un nou exercici fiscal tot i els impostos a dalt de tot i les alarmes del comerç en nivell taronja tirant a mandarina (xinesa). Potser sí tindran raó els que aposten per estudiar xinès com a inevitable llengua dels negocis mundials. Recentment, el Servei de Llengües Modernes de la UdG ha establert un conveni amb el Centre de Cultura Xinesa de Girona. Cal desitjar que els historiadors i els

>> *El barri de Sant Narcís de Girona, fa uns anys.*

JOAN COMALAT. FONTS: JOAN COMALAT. INSPAI. DIPUTACIÓ DE GIRONA